

Enfrontar-se al buit amb els mínims recursos

2004-04-30 12:00:33

Kjell Askildsen

Últimas notas de Thomas F. para la humanidad

Traducció de Kirsti Baggethun i Asunción Lorenzo

Lengua de Trapo, Madrid, 2003

Ara fa tot just dos anys que [ens referíem](#) a la primera traducció que es publicava a l'estat d'un autor que portava ja una llarga –i tanmateix desconeguda per a nosaltres– obra narrativa encetada el 1953. L'autor en qüestió era el noruec [Kjell Askildsen](#), un veterà mestre del gènere de la narrativa breu, i l'obra [Un vasto y desierto paisaje](#) –Premi de la Crítica a Noruega el 1992– on es plasmava, com poques vegades, la incomunicació i el desassossec de l'ésser humà actual. Dos anys després, la mateixa editorial ha reunit altres tres relats d'Askildsen sota el títol genèric d'*Últimas notas de Thomas F. para la humanidad*; i de la lectura del present volum una cosa resulta evident: que continua sent vàlida la referència que ja féiem respecte de l'obra anterior per tal de destacar la contundència d'un estil minimalista, descarnat i auster, i tanmateix implacable en retrat que fa del buit, de la marginació i de la incomunicació.

En el primer relat, que dóna títol al volum i que també va estar guardonat amb el Premi de la Crítica, aquestes constants de l'obra del noruec se centren en la vellesa. En concret, en la del personatge que, en primera persona, ens explica que ja fa molts anys que és vell, que ha sobreviscut a tots i que ja no queda sinó el buit més aclaparador al seu voltant; un discurs no exempt de cinisme en què ningú no escapa d'eixir malparat, fa igual que siga la filla, el llogater o un amic. El segon relat, "Carl Lang", recull la tradició del millor Kafka per plantejar una situació surreal i tan asfixiant com algunes de les més cèlebres narracions del mestre de Praga. Mentre que el que clou el volum –"Un repentino pensamiento liberador", Premi Riksmål 1987– reuneix els ingredients dels dos precedents per tal de mostrar el diàleg fragmentat al llarg de diversos dies entre dos ancians solitaris que comparteixen un banc a un jardí.

En definitiva, com en l'anterior traducció de l'obra de l'autor, *Últimas notas...* torna a poblar les seues pàgines de marginats, d'éssers incapacitats per a qualsevol tipus de contacte satisfactori amb els altres. Però, sobretot, Askildsen torna a aconseguir de mostrar, amb el mínim de paraules, la tragèdia quotidiana d'uns éssers solitaris; torna a aconseguir d'escriure el buit. Perquè el fracàs i la frustració es poden llegir entre línies, s'endevinen a sota de la mala llet dels diàlegs; i cada narració esdevé, així, una dissecció exacta de la solitud de l'home actual.